

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **R. E.**, nar. dne X.,
st. přísl. Kyrgyzská republika
bytem X.
zastoupen JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou
sídlem Karlovo náměstí 287/18, Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2024, č. j. OAM-1058/ZA-ZA11-K11-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto, že je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení bylo z tohoto důvodu podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno.

2. Navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Uvedl, že žalovaný v řízení porušil § 2 odst. 1 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“) v souvislosti s § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dále žalovanému vytkl, že nevyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu ve smyslu § 50 odst. 2 a 3 s.ř., a zmínil i údajné porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Uvedl, že je státním příslušníkem Kyrgyzstánu, do ČR poprvé přicestoval za studiem v roce 2018. Nesouhlasí s posouzením žádosti jako nepřipustné, žalovaný nezjistil skutkový stav způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Namítá, že důvody žádosti nelze hodnotit jako nevěrohodné s tím, že se o nich v předchozím řízení nezmínil. Vycestování by pro něj představovalo závažnou újmu, jelikož se ocitne v pozici osoby bez domova. Novou skutečností je trestní stíhání, zahájené vůči němu kvůli udání matčina obchodního partnera. Ten mu vyhrožoval, avšak v řízení o první žádosti to nepovažoval za důležité zmínit, po telefonátu od policisty z domovské země pochopil, že je situace vážnější. Žalovaný podle něj nevzal v potaz to, že je žalobce mladý, do ČR přicestoval před šesti lety a život doma nezná. Má za to, že mu je možné udělit doplňkovou ochranu podle § 14a odst. 2 písm. d), jelikož jsou ohrožena jeho práva podle čl. 8 Úmluvy, a jelikož je žalovaný neposoudil, je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Namítl, že argumenty a důvody posouzení byly pouze převzaty z předchozích řízení. Zdůraznil, že ve věcech mezinárodní ochrany se rozhoduje prospektivně. Je třeba zkoumat incidenty popsané žalobcem, jejichž věrohodnost žalovaný nezpochybnil, s ohledem na to, zda indikují přiměřenou pravděpodobnost pronásledování žalobce z azylově relevantních důvodů v budoucnosti dle § 12 písm. b) zákona o azylu.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Popřel oprávněnost námitek, rozhodnutí nepovažuje za vadné, nesprávné či nezákonné. Žalobce uvádí de facto stejné motivy pro podání žádosti, dokonce výslovně uvedl, že žádá ze stejných důvodů jako minule. Má za to, že byl skutečný stav věci uspokojivě zjištěn. Žalobce uvedl podle něj pouze jednu novou skutečnost, která však není azylově relevantní. Poukázal, že právě on má ve správním řízení povinnost tvrzení. Byla mu též dána možnost se vyjádřit k podkladům k rozhodnutí, čehož žalobcova právní zástupkyně nevyužila. Je přesvědčen, že k postupu podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byly splněny podmínky.
4. Z obsahu správního spisu vyplynuly následující podstatné skutečnosti pro rozhodnutí ve věci samé:
5. Žalobce podal opakovanou žádost o mezinárodní ochranu dne 12. 8. 2024. Ve spise se dále nachází fotokopie stránek cestovního pasu č. X., platného od 16. 4. 2018 do 16. 4. 2028, vydaného orgány Kyrgyzské republiky. Z nich plyne, že žalobci bylo několikrát vystaveno vízum typu D, a to na dobu od 25. 9. 2018 do 31. 8. 2019 (č. X.), od 13. 10. 2020 do 10. 1. 2021 (č. X.) a od 14. 10. 2021 do 12. 11. 2021 (č. X.). Dne 29. 7. 2024 mu byl vystaven výjezdní příkaz č. X., vylepený taktéž v pase, s tím, že musí území ČR opustit do 12. 8. 2024.
6. V poskytnutí údajů k žádosti dne 15. 8. 2024 sdělil, že je národnosti X., náboženské vyznání X., dorozumí se X., X. a X. Uvedl, že je svobodný a bezdětný. Jeho zdravotní stav je bez omezení. Politickou aktivitu nevyvíjel, není členem žádné strany či skupiny. Narodil se v Kazachstánu v X. Ve vlasti naposledy bydlel ve městě X., kde byl i úředně registrován, ale už jej nevlastní. V létě 2019 vycestoval z vlasti naposledy, z X. letadlem do X. a následně do X., X. od té doby neopustil. Od roku 2018 tu studoval, v roce 2019 byl na tři dny turisticky ve X. O mezinárodní ochranu žádal rovněž už jednou, v roce 2023 taktéž v ČR. Důvody má stejné, ale má i jeden nový. V Kyrgyzstánu je proti němu vedeno trestní řízení, obává se o

svůj život. Jeho X. měla podnik, její bývalý obchodní partner ho hledá kvůli penězům z prodaného bytu. Uvedená X. mu dlužila peníze, on zařídil nelegální trestní stíhání na policii, možná chce žalobce i zabít. Volal mu policista z X., chtěl, aby se zastavil na kyrgyzském ministerstvu vnitra. Měl prodat byt, v němž bydlel tento matčin spolupracovník a porušit tak smlouvu, protože toto obydlí otevřel a prodal jej spolu s nějakými věcmi. Telefonát proběhl asi před půl rokem. Policista našel jeho české číslo, i když si jej změnil. Žalobce zmínil, že je v ČR a do Kyrgyzstánu dorazit nemůže. Bylo mu nabídnuto poslat za sebe právního zástupce, ale toho žalobce neměl. Volal mu také obchodní partner, už dříve, před dvěma lety, když prodal byt v X. Řekl mu, že když žalobce nepřijede zpět a nedá mu peníze, bude mít problém. Později už mu nevolal, zablokoval si jej X. Telefonát v prvním řízení neuvedl, myslel, že toto dopadne jinak. Vysvětloval, že v Kyrgyzstánu nic nemá, měl za to, že mu bude mezinárodní ochrana udělena z humanitárních důvodů. Ohledně trestního řízení pověřil kamaráda, aby na policii řekl, že nemůže dorazit a nafotil pro něj „papíry“ ze spisu. Ten mu sdělil, že to bude trvat několik dní, až dokumenty dostane, pošle je. Volal mu před měsícem, zatím se mu neozval. V domovské zemi nikoho nemá, byl by bezdomovec. Za dobu pobytu v tuzemsku se integroval, má tu kamarády, ve vlasti by žít nemohl. Nelegálnost trestního stíhání spatřuje v tvrzení, že měli s obchodním partnerem smlouvu. S kamarádem mluvil ohledně dokumentů včera, slíbil mu, že doklady zašle. Za tím účelem mu žalovaný stanovil lhůtu do 23. 8. 2024. Po skončení poskytnutí údajů k žádosti předložil žalobce plnou moc k zastupování, kterou udělil své právní zástupkyni uvedené v záhlaví tohoto rozsudku s tím, že se s ní dohodl, že se tohoto úkonu ona nezúčastní, což vyplývá z úředního záznamu ze dne 15. 8. 2024. Ve spise je dále též založena uvedená advokátní plná moc.

7. Ve spise je dále založena žádost o odchod do soukromí ze dne 15. 8. 2024, a doklad o zajištění ubytování na adrese uvedené v záhlaví tohoto rozsudku, a to od 1. 6. 2024 do 31. 12. 2024.
8. Žalovaný mezi materiály zahrnul i spis z předchozího řízení. Z nich plyne, že žalobce podal poprvé žádost o mezinárodní ochranu dne 2. 2. 2023 (dále jen „první žádost“). Při sdělení údajů k žádosti dne 7. 2. 2023 uvedl, že jejím důvodem bylo pozbytí pobytového oprávnění, když si nevyzvedl v příslušné lhůtě biometrickou kartičku, a řízení tak bylo zastaveno. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo neúspěšné. V ČR pobýval za účelem studia. Cesta do Kyrgyzstánu a zpět je nákladná, navíc by musel na zastupitelský úřad do X., což jsou další peníze a na udělení víza se čeká až rok. Nemá se kam vrátit, má v ČR přítelkyni, žije tu pět let. Tuto argumentaci dále rozvedl i v pohovoru, konaném dne 7. 2. 2023. Rozhodnutím ze dne 14. 7. 2023, č. j. OAM-110/ZA-ZA11-P10-2023, (dále jen „první rozhodnutí“) nebyla žalobci mezinárodní forma udělena v žádné její formě, jelikož důvodem první žádosti byla legalizace pobytu na území ČR po pozbytí pobytového oprávnění. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zdejší soud zamítl rozsudkem ze dne 14. 5. 2024, č.j. 2 Az 20/2023-23, kasační stížnost Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) odmítl usnesením jako nepřijatelnou ze dne 11. 7. 2024, č.j. 7 Azs 103/2024-28.
9. Jako podklad pro napadené rozhodnutí použil žalovaný dvě zprávy o zemi původu. Z Informace OAMP – Kyrgyzstán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 13. 3. 2024, se podává, že v domovské zemi žalobce platí od května 2021 ústava, která značně vychyluje moc ve prospěch prezidenta na úkor parlamentu a premiéra. Přímo volená hlava státu, která může setrvat ve funkci po dvě pětiletá období, jmenuje předsedu vlády. Změny omezily pravomoci parlamentu, klesl počet poslanců. Po zmanipulovaných volbách v říjnu 2020 došlo k násilnostem a dosavadní

režim prezidenta Žeenbekova se zhroutil. K moci se dostala koalice opozičních stran v čele se zastupujícím prezidentem Žaparovem. V lednu 2021 byl hlavou státu tento politik zvolen. Parlamentní volby v listopadu 2021 potvrdily vytačení opozice. Poslední hlasování provázely problémy s regulérností. Kyrgyzstán je členem OSN a přistoupil k základním úmluvám v oblasti lidských práv a základních svobod. Je stranou Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a jejího dodatkového protokolu z roku 1967. Zákon zakazuje mučení a jiné nelidské a kruté zacházení, přesto k němu docházelo ve věznicích. Případy mučení ze strany policistů často končí bez postihu, v období let 2016-2022 bylo za tento trestný čin odsouzeno 28 příslušníků. V zemi nelze uložit trest smrti. Zákon zaručuje svobodu pohybu i cestování do zahraničí, státní úřady je obecně respektovaly, omezována tato práva byla ve výjimečných případech. Země spolupracuje s Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a dalšími podobnými organizacemi, vláda nicméně ignorovala žádosti o azyl, u nichž bylo pravděpodobné, že bude žadatel v domovské zemi vystaven mučení. Ve vlasti žalobce neprobíhal žádný ozbrojený konflikt, v případě sporných hranic s Tádžikistánem se obě strany již dohodly z 90 % na jejich vytyčení. S Uzbekistánem byla ohledně této otázky dohoda uzavřena v lednu 2023. Z Informace MZV ČR, č.j. 101795-6/2024-MZV/LPTP, Kyrgyzstán – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, ze dne 1. 2. 2024, plyne, že o podání žádosti občana Kyrgyzstánu o mezinárodní ochranu by neměly mít domovské orgány informaci, nicméně žadatelé tento údaj sami často prozradí na internetu. Reintegrace do společnosti je většinou bezproblémová. V případě návratu jim nehrozí sankce, pokud se vrátí legálně a mají v pořádku všechny dokumenty z cizího státu. Proces návratu může ovlivnit též vysoká míra korupce. Navracející se osoby nejsou ve většině případů diskriminovány nebo znevýhodňovány. V případě návratu odpůrců režimu hrozí dohled policejních složek, dále bývají postaveny před soud, který je podjatý. Politickým oponentům nelze zaručit spravedlivý proces. Kyrgyzstán jeho občane často opouštějí za účelem dlouhodobého pracovního pobytu, návrat je většinou bez problémů. Proces integrace mohou zjednodušit rodinné vazby, které mají velký vliv na rozhodování státního aparátu. Platí, že úspěšný navrátilcec pomůže své rodině, a naopak neúspěšnému pomohou jeho příbuzní. Jedná-li se o osobu úředně vystěhovanou, může být takový případ zneužit místní propagandou.

10. Dne 15. 10. 2024 vyzval vyrozuměl žalovaný právní zástupkyni žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. Ta se však k tomuto úkonu konanému dne 31. 10. 2024 nedostavila, o čemž učinil žalovaný do spisu téhož dne úřední záznam, založený na č. l. 33.
11. Následně žalovaný vydal dne 26. 11. 2024 napadené rozhodnutí, z něž vyplývá, že žalobce uvedl částečně stejné důvody jako v případě první žádosti, částečně mu byly známy byly již v době předchozího řízení (nebo přinejmenším v řízení o žalobě proti prvnímu rozhodnutí před soudem) ale neuvedl je, i když mu v tom nic nebránilo. Uvedení těchto důvodů má žalovaný za účelové a tvrzení za nevěrohodné. Důvody pro opakované meritorní posouzení žádosti shledány nebyly.
12. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 s. ř. s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
13. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:

14. Podle § 10a odst. 1 zákona o azylu „[ž]ádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, (...) e) podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.“
15. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu „[p]odal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“
16. Podle § 25 zákona o azylu „[ř]ízení se dále zastaví, jestliže (...) i) je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.“
17. Podle čl. II bodu 1 zákona č. 173/2023 Sb. „[ř]ízení podle zákona č. 325/1999 Sb. a řízení podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve věci rozhodnutí vydaného podle zákona č. 325/1999 Sb. zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne pravomocně neskončená se dokončí a práva a povinnosti s nimi související se posuzují podle zákona č. 325/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; v těchto řízeních se však postupuje podle § 3d odst. 2 a 3, § 15 a 25 a § 87 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.“
18. Před započítáním samotného přezkumu se soud stručně vyjádří k obsahu podané žaloby. V úvodu svého podání žalobce zmiňuje, že rozhodnutím byla porušena určitá ustanovení právních předpisů, a uvádí jejich výčet s tím, že jde o žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Podle rozsudku NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008, „[s]myslem uvedení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným – nicméně srozumitelným a jednoznačným – vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat.“ Podle právní věty rozsudku NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, se nicméně „[p]rávní náhled na věc (...) nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“ Zkraje žaloby vypočtená ustanovení, k jejichž porušení mělo v řízení dojít, nelze ve smyslu předestřené judikatury považovat za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.
19. V dalším textu nicméně soud dokázal identifikovat celkem tři námitky, pro které žalobce rozhodnutí napadá. Za první, žádost měla být posouzena meritorně. Žalobce nesouhlasí s tím, že motivy pro její podání jsou nevěrohodné, má naopak za to, že uvedl azylově relevantní důvody. Za druhé, žalovaný neposoudil možnost udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, respektive doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d), i když pro to byly splněny podmínky. Za třetí, skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn, neboť byly použity zastaralé zprávy o zemi původu. Žalovaný taktéž vycházel ze skutkového stavu, který tu byl v době podání první žádosti.

20. V probíhající řízení je přezkoumáváno rozhodnutí o opakované žádosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. To má určitá specifika. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) tohoto zákona totiž žalovaný řízení zastaví, podal-li cizinec nepřipustnou žádost v tom smyslu, že v ní neuvedl nové azylově relevantní skutečnosti. V tomto kontextu soud odkazuje na závěry vyjádřené v rozsudku NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, podle nějž *„[u]stanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. res iudicata, resp. v daném případě res administrata.“* Tímto způsobem žalovaný postupoval i v projednávaném případě. Žádost neposuzoval meritorně, pouze ověřoval, zda nenastaly v řízení nové skutečnosti, dospěl k závěru, že nikoliv, a řízení z toho titulu zastavil, aniž se zabýval žádostí meritorně. V tomto směru je omezen i přezkum soudem, který tak pouze ověří, zda nenastaly nové azylově relevantní důvody, které by jediné mohly způsobit opětovné věcné posouzení případu. Žalobce uvedl dva motivy shodné s první žádostí – snahu legalizovat si pobyt poté, co mu zaniklo jiné pobytové oprávnění, a absenci rodinného a ekonomického zázemí ve vlasti. Jako nový důvod zmínil obavu z trestního stíhání, zahájené na podnět obchodního partnera jeho X.
21. Podle již uvedeného rozsudku NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, dále *„[i]nstitut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.“* K meritornímu posouzení opakované žádosti lze přistoupit jen za určitých okolností, uvedených v § 11a odst. 1 zákona o azylu, tedy pouze tehdy, svědčí-li nově uvedené skutečnosti o hrozbě pronásledování nebo vážné újmy a nemohly být objektivně uvedeny dříve. Tyto dvě podmínky musejí být splněny kumulativně. Ze sdělení údajů k žádosti plyne, že žalobci X. spolupracovník měl vyhrožovat dva roky před uvedeným správním úkonem, telefonát od policisty z X. měl proběhnout o rok a půl později. Jde tedy o skutečnosti, které byly žalobci známy v době prvního řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, v případě kontaktování kriminalistou nejpozději v čase soudního přezkumu prvního rozhodnutí, a to ještě před vynesením rozsudku, přičemž žalobce byl v předchozím soudním řízení zastoupen současnou advokátkou. Tato tvrzení mohla být uplatněna v předchozím řízení (byť, pokud jde o druhou okolnost, až v řízení před soudem na základě § 32 odst. 9 zákona o azylu, který prolomení koncentrace ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. v takových případech připouští). V tomto kontextu k nim ani soud nyní přihlédnout nemůže. Žalovaný postupoval správně, pokud je takto posoudil. Žádost není ve smyslu § 10a písm. e) a § 11a odst. 1 přípustná, opačný postup by byl nezákonný. Tak je třeba i nahlížet na otázku uvedených důvodů žádosti, jelikož jejich azylová relevance již posouzena byla, případně byly v řízení o opakované žádosti uvedeny zjevně opožděné a nelze je tak kvůli tomu zkoumat.
22. Ohledně věrohodnosti tvrzení odkazuje zdejší soud na rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45, kde bylo judikováno, že *„[z]ávěr správního orgánu o tom, že azylový příběh žadatele o mezinárodní ochranu či jeho část jsou nevěrohodné, je podmíněn důsledným přezkoumáním hodnověrnosti této výpovědi, na což by se měl zaměřit pohovor s žadatelem, a jeho*

výpověď by následně měla být řádně vyhodnocena dle obecně uznávaných indikátorů hodnověrnosti (věrohodnosti), jak jsou v podstatě shrnuty v čl. 4 odst. 5 směrnice 2011/95/EU [o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytované ochrany]. Mezi tyto indikátory hodnověrnosti patří zejména vnitřní a vnější konzistentnost žadatelovy výpovědi, otázka, zda je tato výpověď dostatečně konkrétní, a její plausibilita ve světle relevantních informací o zemi původu.“ V kontextu této judikatury je tedy třeba, aby se soud zabýval tím, zda je výpověď koherentní, dostatečně určitá a zda se mohl azylový příběh odehrát tak, jak jej žalobce líčí, a to při znalosti informací o zemi původu. V tomto ohledu je třeba konstatovat, že v žalobcově příběhu jsou významné rozpory, které konzistentnost výpovědi významně narušují. Žalobce údajně neměl advokáta, a patrně jej nedokázal zmocnit, ovšem jeho přítel do spisu nahlédnout mohl. Tento kamarád, který měl fotokopie na policii pořídit, se mu nejprve neměl ozvat již měsíc, následně bylo zjištěno, že žalobci volal z X. den před sdělením údajů. Žalobci byla poskytnuta lhůta na doložení podkladů o jeho trestním stíhání, nicméně žalovaný takové materiály neobdržel a součástí správního spisu nejsou, nestalo se tak ani nyní v soudním řízení. Pokud je proti žalobci vedeno trestní stíhání v zemi původu z důvodu prodeje bytu, má soud za to, že i pro případ absence jakýchkoliv kontaktů je v dispozici žalobce takové listiny obstatat, aby žalovaný vůbec mohl posoudit, zda takové tvrzené trestní stíhání naplňuje azylově relevantní důvody, neboť trestní stíhání vyvolané soukromoprávními spory jako takové obvykle nezakládá důvod pro udělení mezinárodní ochrany.

23. Žalobní bod týkající se neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, respektive doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) téhož zákona souvisí s předchozí námitkou. Jelikož žalovaný neposuzoval opakovanou žádost meritorně, otázkou udělení některé z forem mezinárodní ochrany se nezabýval. Nadto soud dodává, že doplňkovou ochranu z uvedeného důvodu již udělovat nelze. S účinností od 1. 7. 2023 byl § 14a odst. 2 zákona o azylu novelizován a písm. d) z něj bylo vypuštěno. Řízení o první žádosti bylo pravomocně skončeno, z procesního hlediska je řízení o opakované žádosti řízením novým, které se již řídí zákonem o azylu ve znění zákona č. 173/2023 Sb. Možnost udělení doplňkové ochrany z důvodu rozporu s mezinárodními závazky České republiky (v tomto případě z důvodu zásahu do práva na soukromý a rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy) tu tak v době zahájení řízení o opakované žádosti nebyla a žalovaný tak nemohl učinit, i kdyby posoudil žádost věcně.
24. Žalobce dále namítl, že žalovaný převzal argumentaci a skutkový stav z řízení o první žádosti. S tímto hodnocením se soud neztotožňuje. Z logiky řízení o opakované žádosti plyne, že žalovaný odůvodnění prvního rozhodnutí částečně převzít musí, provádí totiž srovnání těchto motivů s pohnutkami pro podání opakované žádosti. Ve smyslu rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 6. 3. 2012, č.j. 3 Azs 6/2011-96, dále posuzuje, zda jsou tyto nové důvody azylově relevantní či zda nemohly být tvrzeny dříve. Toto srovnání žalovaný uspokojivě provedl, a shledal, že opakovaná žádost není důvodná, s čímž se soud ztotožnil (viz výše).
25. Ve vztahu k aktuálnosti použitých informací o zemi původu soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 6 Azs 109/2019-74, podle něž „[z]astaralost zpráv o zemi původu nelze posuzovat (čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany) pouze na základě faktu, že od

vypracování, resp. vydání takové zprávy uplynul určitý čas. Zastaralá je taková zpráva, jež obsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace popsaná ve zprávě se změnila.“ Od vyhotovení uvedených materiálů uplynul v době vydání napadeného rozhodnutí určitý časový úsek (méně než rok), to však samo o sobě bez dalšího neznámá, že by nevypovídaly o aktuální situaci v zemi původu. Ani v řízení před žalovaným, ani následně před soudem nevyšlo najevo, že by se situace v Kyrgyzstánu změnila tak, že by již nebylo možné jmenované zprávy za aktuální považovat. Soud proto uzavírá, že uvedené informace o zemi původu splňují uvedená judikатурní kritéria, a jako takové plně postačují jako podklad pro rozhodnutí.

26. Na základě výše uvedeného soud žalobu zamítl pro nedůvodnost uplatněných žalobních bodů podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti.
27. Žalobce opakovaně žádal o mezinárodní ochranu s cílem získání pobytového oprávnění. Instituty upravené zákonem o azylu však neslouží k tomuto účelu, což NSS vyjádřil v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, kdy judikoval, že *„[p]oskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.*“ Cílem zákona o azylu je ochrana těch osob, které jsou ve své vlasti pronásledovány či jim tam hrozí jiná vážná újma na životě, zdraví či lidské důstojnosti.
28. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 24. 6. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
Soudce